

V sobotu v sedm

Večeřeli jsme sami s mamkou. Táta dlouho zkoušel s kapelou. Je prý celý šťastný, že ho po tak dlouhý době zase vzali zpátky mezi sebe, tak se musí s časem přizpůsobit. Netrpělivě jsem čekal, až uslyším klíč v zámku.

Konečně!

Táta nakoukl do pokoje, aby nás pozdravil, než se svlíkne a přezuje. Všimnul si mého tázavého pohledu. Ještě jsem se nestačil ani na nic zeptat, když se na mě usmál.

„V sobotu v sedm,“ řekl a zmizel v předsíni.

Nedojedený talíř jsem nechal na stole a vyběhl za ním.

„V sobotu v sedm s vámi můžeme hrát?“ zeptal jsem se.

„No jasně, dneska jsem to dohodnul,“ potvrdil mi. „Báječně se to hodí, protože hrajeme tady ve městě.“

„Kde ve městě? V Bělčicích?“ Ve dveřích se objevila Anička se špinavou pusou.

„Bělčice nejsou tady ve městě,“ plácnul ji po zadku táta, až se začala řehat. „Hrajeme tady, v bývalým kině.“

„Na náměstí?“ chtěl jsem vědět.

„Přesně tam,“ kývnul táta.

„Pojede se tam na kole?“ zeptala se Anča a oplatila tátovi plácnutí přes zadek.

„Ty teda rozhodně na kole nikam nepojedeš, ale budeš sedět doma,“ znova plácnul on ji a Anča zase zavřeštěla.

„To teda rozhodně nebudu, víš?“ plácla zase ona tátu.

„Pojďte hned večeřet! Všichni!“ ozvalo se z pokoje. Táta na nás mrknul, povytáhl obočí a odběhl si do koupelny opláchnout ruce.

„V sobotu v sedm,“ zavolal jsem hned ráno ve škole na celou třídu. „Bude se hrát v bývalým kině na náměstí, tak se sejdem v pět rovnou tam.“

„Proč už v pět?“ chtěla vědět Natálie.

„Protože budeme zkoušet,“ odpověděl jsem.

„Tak jen abych si nevyřvala hlasivky a pak mohla ještě zpívat.“

„Budeš moct,“ ujistil jsem ji.

„Aby to nedopadlo jak v tom mém snu,“ řekla. „Pamatuješ, jak jsem ti ho včera vyprávěla?“

Zachytil jsem Janin pohled. Hned se ale podívala do země a pak začala hledat něco ve své tašce.

Neodpověděl jsem.

„Máme si s sebou vzít nástroje?“ chtěla vědět Claudie.

„No jasně, všechno! Po zkoušce už tam rovnou zůstaneme,“ řekl jsem a na Janu jsem se už nepodíval. „Táta říkal, že si vás tam pak mají rodiče vyzvednout. Ale prý klidně můžou přijít dřív a poslechnout si nás.“

Rozdal jsem všem papírky s telefonním číslem na mého tátu, aby mu jejich rodiče mohli zavolat a domluvit se s ním.

„To je ale skvělá organizace,“ řekla paní učitelka Maruška, když jsem jí potom dal taky jeden papírek s číslem. „Vyříd tatínkovi, že určitě s Helenkou přijdeme! A moc se těšíme!“

TETA neznatelně přikývla.

„V sobotu v sedm,“ zdůraznil jsem ještě znovu paní učitelce.

Když skončilo vyučování, slyšel jsem TETU, jak říká Janě: „Počkej ještě chvilku. Dám ti nějaký věci, co vezmeš domů mamince. Já se dneska ve škole zdržím, máme radu.“

Holky a kluci vyběhli ze třídy na oběd a Jana odešla za TETOU do kabinetu.

Před školou jsem zůstal jako poslední. Skoro všichni, kromě Jany, odešli už domů nebo do družiny.

Konečně vyšla ze školy i Jana. Překvapeně se na mě podívala. Dokonce mi připadalo, že se i trošku lekla. Zastavila se u mě. Oba dva jsme chvíli mlčeli. Pak jsem konečně promluvil jako první.

„Jdeš domů?“

„Hm,“ řekla.

„Taky jdu,“ zase jsem promluvil a vydali jsme se stejným směrem od školy pryč.

Chvíli jsme šli mlčky. Pak jsem kopnul do klacku, co se tam válel na chodníku. A znova.

Až do toho klacku kopnu třikrát, tak jí to řeknu, přesvědčoval jsem se.

Kopnul jsem třikrát a neřekl jsem jí nic.

Až do toho klacku kopnu sedmkrát, řekl jsem si zase v duchu.

Když jsem do něj ale kopnul pošestý, odletěl na druhou stranu do silnice. Už jsem pro něj nešel, a tak jsem to konečně řekl. I na šestý kopnutí!

„Nevěděl jsem, že mi tam Natálie dala srdíčko.“

„Hm,“ řekla Jana a pak dodala: „Líbí se ti?“

„Kdo? Natálie?“ zděsil jsem se tý představy.

„No,“ odpověděla.

„Ne,“ řekl jsem a pak Janu mlčky doprovodil až domů.

„Tak ahoj,“ řekla a zavřela za sebou branku.

„Ahoj,“ řekl jsem taky a pořádně se mi ulevilo, že jsme si o tom všem promluvili!

V bývalém kině

V pět jsme se sešli před bývalým kinem na náměstí. Románka přivedla maminka. Měl na sobě košili i s kravatou! Dorazili úplně všichni a většina byla oblečena v hezkých šatech, jako kdyby si šli pro vysvědčení.

Poručil jsem Románkovi, aby poslal mámu domů.

„Máš přijít až v sedm, až budeme hrát,“ řekl své mamince.

„Opravdu můžu, Pavle, odejít?“ obrátila se na mě.

Přikývnul jsem.

Počkal jsem, až zajde za roh.

„Tak tohle nemá cenu! Tohle fakt nemá cenu!“ vypálil jsem vztekle. „Zbláznili jste se? Tohle přece na sobě žádná rocková kapela nenosí!“

„Říkala jsem mámě, ať mi to nedává, tak na mě nekřič!“ řekla Claudie oblečená do dlouhých modrých šatů.

„S tím se musí něco udělat!“ zařval jsem dost nahlas, aby to všichni slyšeli.

Táta nás vzal do velké místnosti vedle sálu.

„Tady můžete zatím zkusit, na sále připravujeme techniku.“

Pak si nás pořádně prohlídnul a zeptal se: „Co to máte na sobě? Přinesli jste si rohy a paruku, jako jste měli minule?“

„Jo,“ Claudie začala štrachat v tašce.

„Nikdo nezapomněl nástroj?“

„Já přece nemám,“ podrbal jsem se a podíval se na tatínka.

„No jo, ty nemáš,“ utrousil táta a odešel do auta pro ten svůj starší buben, co mi půjčil už posledně.

„Dneska hraju na harmoniku já,“ dal si ji k puse Kája a nasadil si svoje svítící brýle. „Claudie s tebou bude dneska bubnovat.“

„Jdu si najít nějaký kyblík,“ řekla a odešla ho hledat na zá-

chod. Nakonec se ale vrátila s kovovým odpadkovým košem, což bylo ještě lepší.

„Ty šaty k těm rohům mít nemůžu,“ podotkla, když si je nasadila.

A tak si vyhrnula sukni až nad kolena a na boku uvázala veliký uzal, aby jí sukně držela nahoře. Ze stolku u vchodu vzala černou fixu a na nohy si nakreslila dvě obří kola.

„Co děláš?“ zeptal se jí Kája.

„Vyrábím si tetování,“ řekla a jak se soustředila na ornament uprostřed kruhu, vyplázla špičku jazyka.

Ostatní holky si podle jejího vzoru začaly taky malovat tetování. Gábina s Markétou dokonce jedna druhý na tvář.

„Ta kravata musí pryč!“ zadíval jsem se na Románka.

„Chci tu kravatu!“ vykřikl Románek tak moc nahlas, že jsem se úplně lekl, aby zas nedostal záchvat.

„Budeš ji mít,“ uklidnil jsem ho. „Ale na hlavě.“

„Nechci mít kravatu na hlavě!“

„To bude dobrý, uvidíš,“ sundal jsem mu kravatu z krku a uvázal mu ji okolo hlavy.

„To aby ti nebylo zase horko, až se ti bude potit čelo,“ řekl jsem.

„Aby mi nebylo horko,“ šťastně zopakoval a začal bouchat na ozvučná dřívka, co měl předtím v kapse.

Natálie si nasadila vlasy a vzala do ruky ten svůj umělohmotný mikrofon.

„Přestaňte už s tím tetováním,“ vyzval jsem ostatní holky. „Jde se zkoušet! Jano!“ zavolal jsem na ni. „Začneme tentokrát tím, že hlasitě zatroubíš!“

„Jé, já tu trubku zapomněla,“ lekla se.

„Ach jo!“ vyvrátil jsem oči. „Tak zavolej TETĚ, ať ti ji přinese, až sem půjde. Půjčím ti mobil. Řekni jí, ať přijde dřív. Zatím zkusíme hrát bez ní.“

A pak už se z místnosti vedle sálu ozývalo naše zpívání a hraní a Lukáš, který zase přinesl kytaru, zahrál perfektní sólo, co se učili na hudebce. Byla to sice úplně jiná melodie, než melodie naší písničky, ale vůbec to nevadilo, protože to bylo fakt hodně dobře zahrany.

„Připraveni?“ vešel do naší místnosti táta. „Vy jste se pěkně

vylepšili!“ kouknul pochvalně na tetování holek. „Tak jdeme na sál?“ zeptal se nás.

„Zkusíš si zpívat na mikrofon,“ řekl Natálii.

„Jdem!“ odpověděl jsem a přesunuli jsme se na skutečný pódiium!